

8-10

лица

Никола Борисов

НА ВИЗИТКАТА МУ ПИШЕ CHEVALIER DE LA LUMIÈRE. И като такъв води битка за спасяване на красотата. През 1999 г. заминава за Италия. Завършва политология и международна икономика в Милано, но решава, че не му се работи в офис и хваща „Никон“-а. Когато не снима за модните агенции в

Италия и България, обикаля и снима каквото му попадне из Европа. Виж какво му попада на www.borissov.it. Проектът му „Номад“ (шест месеца и 70 000 километра из Азия на зиг-заг) отлежава в чекмеджето и чака по-добри времена. Тоест спонсори.

Аз съм...

Скучно нормален. Сивкав един такъв.

Бягството?

Напоследък непрекъснато. От хора, спомени, емоции. Променям си живота към по-добро.

Вдъхновението?

Красотата и съвършенството, разбира се. Във всичките им понякога изкривени, странни и индивидуални форми.

Грешката?

Да живееш в главата си със затворени очи.

Никога не го правете.

Дрехата?

Не ми пука.

Емоцията?

А, емоцията е всичко. Без нея нищо няма смисъл в моята работа.

Жестът?

Любимият ми е паленето на цигарата след ядене!

Заблудата?

Че можеш всъщност да имаш доверие на хората. А те са си гадни копеленца.

Истината?

... е много, много относително понятие. Всеки си има своя.

Книгата?

„Погнусата“, Сартр.

Любовта?

Не ги разбирам аз тия работи, както се оказа.

Музиката?

... ме съживява. Уърлд, етно, адски ме вдигат.

Надеждата?

Никога не се оправдава. Вредна е.

Отборът?

А, хич не ме бива в груповите истории, индивидуалист съм.

Предметът?

Фотоапаратът ми, разбира се. Моето око за красотата на света.

Разочарованието?

... е най-болезнено, когато е от най-близкия ти човек.

Случката?

Преди няколко години в едно такси направих грешката да погледна наляво. Е, те това ми преобърна живота.

Тръпката?

Да натиснеш спусъка в перфектния момент. Няма такова усещане... Тоталното сливане със света, разтварянето и единението със съвършенството на Гая. Изстрелва ме в орбита на право.

Учителят?

Мрежата!

Филмът?

Lisbon Story на Вендерс.

Храната?

Всичко, което изисква по-малко време да се приготви, отколкото да се изяде. Много съм

ергономичен в това отношение, не ми се губи време с такива маргинални неща.

Целта?

... се мени непрекъснато и е все по-висока.

Часът?

10.42, безбожно рано за неделя сутрин и ми се спи ужасно.

Шегата?

А, имам ужасно грубиянско чувство за хумор.

Щастието?

... е химера, може би? Не знам още. В повечето случаи човек разбира, че е бил щастлив чак постфактум. Сега май съм. Не знам!

Явлението?

Abre los ojos!

Как си представяте Бог?

Пантеист съм. Убеден. То си ми личи...

Колко струва кофичка кисело мляко?

Никаква идея нямам!

Какво искате да забравите?

Един доста дълъг период от живота ми, няколко големи грешки, няколко лица. Обичайното.

Коя е най-разпространената заблуда в областта, където работите?

Няма, всичко е вярно. Най-прекрасната професия на света!

Как си се представяте след 10 години?

Номад с фотоапарат, свободен от всичко.